

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY 1)
z dnia 6 października 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobu
transportu zwierząt 2)

1) Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej — transport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 32, poz. 302 oraz z 2003 r. Nr 19, poz. 165 i Nr 141, poz. 1359).

2) Rozporządzenie transponuje postanowienia dyrektywy 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywę 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz. Urz. WE L 109 z 6.5.2000, str. 29, ze zmianą: Dz. Urz. WE L 310 z 28.11.2001, str. 19).

Na podstawie art. 24 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1
Przepisy ogólne

§1.1. Rozporządzenie określa:

1) szczegółowe warunki i sposób transportu:

a) zwierząt jednokopytnych, bydła, owiec, kóz i trzody chlewnej, zwanych dalej „zwierzętami kopytnymi”,

b) drobiu, ptaków domowych i królików,

d) innych ssaków i ptaków,

e) innych zwierząt kręgowych i zwierząt bezkręgowych;

2) maksymalny czas transportu dla danego gatunku i przedziału wiekowego zwierząt, częstotliwość i czas trwania obowiązkowych postojów;

3) wzór planu trasy przewozu zwierząt;

4) szczegółowe wymagania, jakie powinny spełniać środki transportu przeznaczone do przewozu zwierząt;

5) sposób postępowania ze zwierzętami chorymi oraz padłymi;

6) zasady tworzenia i funkcjonowania punktów etapowych. 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do

1) o charakterze niezarobkowym;

2) pojedynczych zwierząt przewożonych pod opieką osoby fizycznej odpowiedzialnej za te zwierzęta;

3) zwierząt domowych towarzyszących w podróży właścicielowi;

4) jeżeli odległość od miejsca wysyłki zwierząt do miejsca przeznaczenia nie przekracza 50 km;

5) wykonywanego przez hodowców lub osoby zajmujące się chowem zwierząt przy użyciu własnych pojazdów

lub innych pojazdów rolniczych w celu sezonowego wypasu związanego z warunkami geograficznymi.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

1) środka transportu — oznacza to pojazd (zespół pojazdów) przeznaczony do poruszania się po drogach, pojazd szynowy, statek morski lub żegluga śródlądowej oraz statek powietrzny, a także kontener, przenośny boks lub pojemnik przeznaczony do przewozu zwierząt;

2) transporcie — oznacza to przewóz zwierząt za pomocą środka transportu łącznie z załadunkiem i rozładunkiem zwierząt;

3) nadawcy — oznacza to osobę powierzającą transport zwierząt z miejsca wysyłki do miejsca przeznaczenia;

4) miejscu wysyłki — oznacza to miejsce, w którym zwierzęta zostały po raz pierwszy załadowane do środka transportu, lub miejsce, w którym zwierzęta zostały wyładowane i miały zapewniony odpoczynek przez co najmniej 24 godziny, były pojone, karmione oraz w

razie potrzeby badane i poddawane zabiegom lekarskim; miejscem wysyłki są również punkty skupu i punkty gromadzenia zwierząt, których:

a) odległość od pierwszego miejsca załadunku zwierząt nie przekracza 50 km,
b) odległość od pierwszego miejsca załadunku zwierząt przekracza 50 km, ale zwierzęta miały zapewniony odpoczynek przez co najmniej 6 godzin oraz były pojone i karmione przed załadunkiem;

5) punkcie etapowym — oznacza to miejsce, w którym zwierzętom zapewnia się odpoczynek, wodę i karmę podczas trwającej co najmniej 24 godziny przerwy w podróży;

6) punkcie transferowym — oznacza to miejsce, w którym transport jest przerwany w celu przeładunku zwierząt z jednego środka transportu do innego; punkt etapowy ani punkt transferowy nie są miejscem wysyłki;

7) miejscu przeznaczenia — oznacza to miejsce, w którym zwierzęta są ostatecznie wyładowane ze środka transportu, nie będące punktem etapowym ani punktem transferowym;

8) podróży — oznacza to transport zwierząt z miejsca wysyłki do miejsca przeznaczenia;

9) okresie odpoczynku (obowiązkowym postoju) — oznacza to ciągłą przerwę w przebiegu podróży, podczas której zwierząt nie przewozi się za pomocą środków transportu;

10) przewoźniku — oznacza to osobę fizyczną lub prawną dokonującą zarobkowo transportu zwierząt w imieniu własnym lub w imieniu innej osoby albo dostarczającą środki transportu przystosowane do przewozu zwierząt;

11) konwojencie — oznacza to osobę posiadającą kwalifikacje, określone w przepisach w sprawie szczegółowych warunków i trybu potwierdzania kwalifikacji dla kierowców i konwojentów, opiekującą się zwierzętami i dozorującą zwierzęta w czasie transportu, odpowiedzialną za humanitarne postępowanie wobec zwierząt oraz wykonującą niezbędne czynności obsługowe zwierząt.

§ 3. 1. Przewoźnik i nadawca zwierząt odpowiadają za zorganizowanie transportu zwierząt w taki sposób, aby nie powodował zranienia albo zbędnego cierpienia żadnego zwierzęcia.

2. Nadawca jest obowiązany wyposażyć konwojenta zwierząt w szczegółowe pisemne instrukcje dotyczące dozoru zwierząt oraz opieki nad nimi w czasie transportu.

§ 4. Przewoźnik jest obowiązany użyć do przewozu zwierząt środków transportu:

1) odpowiednich dla danego gatunku i przedziału wiekowego zwierząt;

2) przystosowanych do bezpiecznego i humanitarnego przewozu zwierząt.

§ 5. 1. Wielkość powierzchni ładownej w środku transportu dla poszczególnych gatunków i przedziałów wiekowych zwierząt określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Wielkość powierzchni ładownej dla zwierząt nie-wymienionych w załączniku nr 1 do rozporządzenia powinna być dostosowana do gatunku, wielkości, wagi i wieku zwierząt, przy odpowiednim zastosowaniu wielkości określonych w tym załączniku.

§ 6. 1. Przewoźnik może przyjąć zwierzęta do przewozu tylko wówczas, gdy:

1) został wyznaczony konwojent zwierząt, z zastrzeżeniem ust. 2;

2) lekarz weterynarii wydał:

a) świadectwo zdrowia zwierząt.

b) inne dokumenty identyfikacyjne, jeżeli odrębne przepisy tak stanowią,

c) orzeczenie, że zwierzęta nadają się do transportu, jeżeli nie jest wymagane świadectwo zdrowia zwierząt;

3) nadawca złożył pisemne oświadczenie, że zwierzęta zostały odpowiednio przygotowane do transportu.

2. Jeżeli przewoźnik lub nadawca nie wyznaczył konwojenta, przyjęcie zwierząt do przewozu jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy zostanie spełniony jeden z niżej wymienionych warunków:

1) przewoźnik sam podejmie się sprawowania opieki nad zwierzętami oraz posiada niezbędne w tym celu kwalifikacje;

2) nadawca zapewnił obecność konwojenta w miejscach i na czas obowiązkowego postoju;

3) zwierzęta będą transportowane w bezpiecznych i odpowiednio wentylowanych kontenerach, zawierających paszę i wodę w ilości wystarczającej na czas dwukrotnie dłuższy niż przewidywany czas podróży, umieszczone w pojemnikach zabezpieczonych przed przewróceniem.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do transportu zwierząt drogą morską.

§ 7. W zakresie nieuregulowanym w rozporządzeniu warunki transportu zwierząt określają przepisy Prawa przewozowego.

Rozdział 2

Szczegółowe warunki i sposób transportu zwierząt kopytnych

§ 8. 1. Przewoźnik jest obowiązany przedłożyć powiatowemu lekarzowi weterynarii właściwemu dla miejsca wysyłki plan trasy, jeżeli podróż zwierząt kopytnych do państw członkowskich Unii Europejskiej, pomiędzy tymi państwami lub do państw trzecich będzie trwała wraz z postojami dłużej niż 8 godzin.

2. Wzór planu trasy stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Powiatowy lekarz weterynarii właściwy dla miejsca wysyłki:

- 1) zatwierdza plan trasy;
- 2) wpisuje do planu trasy numery świadectw zdrowia;
- 3) przekazuje informacje o transporcie zwierząt poprzez elektroniczny system informacji ANIMO, zgodnie z odrębnymi przepisami.

4. Plan trasy dołącza do dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt podczas podróży

§ 9. 1. Przewoźnik jest obowiązany wpisać do planu trasy czas i miejsca, w których zwierzęta były karmione oraz pojone.

2. Urzędowy lekarz weterynarii potwierdza w planie trasy (stemplem i podpisem) dokonanie kontroli weterynaryjnej w miejscach postoju, w punktach etapowych i transferowych oraz w punktach granicznych.

3. Po zakończeniu transportu przewoźnik powinien odesłać plan trasy do powiatowego lekarza weterynarii właściwego dla miejsca wysyłki. Kopię planu trasy przewoźnik przechowuje przez okres 3 lat.

§ 10. 1. Środki transportu przeznaczone do przewozu zwierząt kopytnych powinny posiadać:

- 1) odpowiednią powierzchnię, umożliwiającą swobodne przyjęcie przez każde zwierzę pozycji stojącej lub leżącej, oraz w razie potrzeby ścianki działowe;
- 2) zadaszenie i ściany izolowane w celu zabezpieczenia zwierząt przed wpływami atmosferycznymi;
- 3) przestrzeń i wentylację odpowiednio do warunków transportu i gatunku zwierząt, zapewniające dostateczną wymianę powietrza nad stojącym zwierzęciem, bez utrudniania jego ruchów;
- 4) urządzenia umożliwiające pojenie i karmienie zwierząt.

2. Środki transportu, o których mowa w ust. 1, powinny być łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, zabezpieczone przed wyciekaniem i wypadaniem na zewnątrz odchodów i ściółki, a także zapewniać dostęp do każdego zwierzęcia.

§ 11. 1. Zwierzęta kopytne powinny być przewożone z uwzględnieniem podziału gatunkowego.

2. Podczas transportu należy odseparować:

- 1) zwierzęta dorosłe od młodych, z wyjątkiem samic z nieodsadzonymi młodymi;
- 2) dorosłe niekastrowane samce od samic;
- 3) zwierzęta wykazujące agresję względem siebie;
- 4) dorosłe ogiery i knury.

3. Przepisów ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1, 2 oraz 4 nie stosuje się, jeżeli zwierzęta zostały wyhodowane w zgodnej grupie lub są do siebie przyzwyczajone.

§ 12. W środkach transportu, w których przewożone są zwierzęta kopytne, nie należy przewozić towarów, które mogą pogorszyć warunki transportu zwierząt.

§ 13. 1. Podłoga środka transportu przeznaczonego do przewozu zwierząt kopytnych powinna zapewniać przyczepność kończyn oraz umożliwiać utrzymanie higieny w czasie

transportu. Otwory i perforacje w podłodze powinny być gładkie, aby nie powodowały zranienia zwierząt.

2. Podłogę pokrywa się ściółką w ilości zapewniającej wchłanianie odchodów zwierząt oraz wygodę i bezpieczeństwo zwierząt.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli odchody są regularnie usuwane.

§ 14. 1. Do załadunku i wyładunku zwierząt kopytnych należy używać odpowiednich urządzeń pomocniczych, takich jak mostki, rampy lub trapy, posiadających antypoślizgową podłogę oraz w razie potrzeby boczne zabezpieczenia.

2. Zwierzęta mogą być ładowane tylko do środków transportu uprzednio oczyszczonych i poddanych udokumentowanej dezynfekcji.

§ 15. 1. Na kontenerach, w których przewożone są zwierzęta kopytne, powinien znajdować się symbol wskazujący obecność żywych zwierząt oraz znak wskazujący pozycję pionową zwierząt.

2. Kontenery powinny być ustawiane w sposób umożliwiający przyjęcie przez zwierzęta naturalnej pozycji oraz zapewniający prawidłową wentylację. Podczas transportu i manipulowania kontenery nie powinny być narażone na gwałtowne wstrząsy.

3. Konstrukcja pojedynczych przegród lub boksów do przewozu zwierząt jednokopytnych powinna zabezpieczać zwierzęta przed wstrząsami.

§ 16. 1. W przypadku wiązania zwierząt kopytnych sznury i inne urządzenia przeznaczone do tego celu powinny:

- 1) posiadać wytrzymałość uniemożliwiającą zerwanie się zwierzęcia;
- 2) być skonstruowane w sposób zapobiegający uduszeniu lub zranieniu zwierzęcia;
- 3) zapewniać zwierzęciu przyjęcie naturalnej pozycji stojącej lub leżącej oraz dostęp do wody i paszy.

Zwierzęta kopytne nie mogą być wiązane za rogi ani za pomocą kótek nosowych.

3. Zwierzęta jednokopytne, z wyjątkiem nieoswojonych źrebiąt oraz zwierząt przewożonych w pojedynczych boksach, powinny mieć podczas transportu założone kantary.

§ 17. 1. Podczas transportu zwierzęta kopytne nie mogą być podnoszone za pomocą środków mechanicznych ani ciągnięte za głowę, rogi, kończyny, sierść lub ogon.

2. Zabrania się stosowania elektrycznych poganiaczy, z wyjątkiem przypadków, gdy jest to niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa ludzi lub zwierząt.

§ 18. Krowy w laktacji powinny być dojone 2 razy w ciągu doby. Odstęp pomiędzy dojeniami nie może przekraczać 15 godzin.

§ 19. Środek transportu drogowego użyty do przewozu zwierząt kopytnych powinien być wyposażony w:

- 1) urządzenia pomocnicze, o których mowa w § 14 ust. 1;
- 2) urządzenia do wiązania w przypadku transportu dużych zwierząt;
- 3) ścianki działowe wykonane ze sztywnego materiału w przypadku konieczności podziału pojazdu na mniejsze części.

§ 20. W transporcie zwierząt kopytnych kolejną:

- 1) wagony powinny być:
 - a) specjalnie przygotowane do przewozu zwierząt,
 - b) oznakowane symbolem wskazującym obecność żywych zwierząt, chyba że zwierzęta są transportowane w kontenerach;
- 2) jeżeli nie są dostępne wagony, o których mowa w pkt 1 lit. a, przewóz powinien odbywać się w wagonach krytych, przystosowanych do jazdy bez ograniczeń szybkości oraz zaopatrzonych w wystarczająco duże otwory wentylacyjne albo posiadających system wentylacyjny, efektywny także przy małych szybkościach;
- 3) wewnętrzne ściany wagonów powinny być wykonane z drewna lub innego odpowiedniego gładkiego materiału oraz posiadać kółka lub drążki na odpowiedniej wysokości, do których zwierzęta w razie potrzeby mogą być przymocowane;

4) zwierzęta jednokopytne powinny być uwiązane po jednej stronie wagonu albo przodem do siebie, jeżeli nie są transportowane w pojedynczych boksach, z tym że źrebięta i konie nieoswojone nie powinny być wiązane;

5) duże zwierzęta powinny być załadowane w taki sposób, aby umożliwić osobie obsługującej poruszanie się pomiędzy nimi;

6) w przypadkach, o których mowa w § 11 ust. 1 i 2, zwierzęta separuje się poprzez ich uwiązanie w oddzielnych częściach wagonu lub wykorzystując ścianki działowe;

7) podczas formowania składu pociągu oraz podczas manewrowania należy unikać szarpnięć wagonów, w których znajdują się zwierzęta.

§ 21. 1. W transporcie zwierząt kopytnych drogą wodną:

1) wyposażenie statku służące do transportu zwierząt powinno uniemożliwiać powstawanie urazów lub zranienie zwierząt;

2) zwierzęta powinny być uwiązane lub umieszczone w odpowiednich zagrodach lub kontenerach;

3) zwierzęta mogą być przewożone na otwartych pokładach tylko w kontenerach lub innych urządzeniach zatwierdzonych przez urzędowego lekarza weterynarii, zabezpieczonych przed przemieszczaniem się i wpływami atmosferycznymi;

4) statek przed wypłynięciem powinien zostać zaopatrzony w wystarczającą na czas podróży ilość karmy oraz wody zdatnej do picia, jeżeli nie jest wyposażony w urządzenia do jej produkowania;

5) należy zapewnić odpowiednie przejścia między zagrodami, kontenerami oraz pojazdami, w których przetrzymywane są zwierzęta, a także odpowiednie oświetlenie umożliwiające dogłębne oglądanie zwierząt;

6) pomieszczenia, w których przewożone są zwierzęta, powinny posiadać drenaż;

7) na statkach powinny być zapewnione pomieszczenia w celu izolowania zwierząt chorych, środki do udzielenia im pomocy lekarskiej oraz sprzęt do uboju „z konieczności”.

2. W transporcie zwierząt kopytnych w środkach transportu drogowego przewożonych na statkach:

1) naczepa lub przyczepa ze zwierzętami powinna być odpowiednio przymocowana do samego pojazdu, a pojazd oraz naczepa lub przyczepa powinny być wyposażone w urządzenia mocujące do stałego elementu statku;

2) naczepa lub przyczepa ze zwierzętami powinna posiadać wentylację dostosowaną do ograniczonego przepływu powietrza w zamkniętej ładowni statku;

3) na zadaszonym pokładzie statku pojazd powinien zostać umieszczony w pobliżu otworu wlotowego świeżego powietrza;

4) powinien być zapewniony bezpośredni dostęp do zwierząt.

3. W transporcie zwierząt kopytnych środkami transportu drogowego lub w wagonach kolejowych przewożonych na promach oraz podobnych statkach nie stosuje się przepisów ust. 1 pkt 1–3.

§ 22. W transporcie lotniczym zwierząt kopytnych:

1) zwierzęta powinny być przewożone w kontenerach, zagrodach lub przegrodach (klatkach) odpowiednich dla poszczególnych gatunków, z uwzględnieniem wymagań określonych przez Międzynarodowe Zrzeszenie Przewoźników Lotniczych (IATA), ogłaszanych zgodnie z ustawą z dnia 3 lipca 2002 r. — Prawo lotnicze (Dz. U.Nr130,poz. 1112);

2) zwierzęta powinny być zabezpieczone przed działaniem wysokich lub niskich temperatur oraz

gwałtownymi wahaniami ciśnienia atmosferycznego;

3) na pokładzie samolotu przeznaczonego do przewozu towarów powinny znajdować się narzędzia do uboju „z konieczności”.

Rozdział 3

Szczegółowe warunki i sposób transportu innych zwierząt

§ 23. 1. Do transportu drobiu, ptaków domowych i królików stosuje się odpowiednio przepisy § 10–13, § 14 ust. 2, § 15 ust. 1 i 2, § 20 pkt 1–3 i 7, § 21 ust. 1 pkt 1–6 oraz § 22.

2. Drób, ptaki domowe oraz króliki powinny mieć dostęp do wody i paszy w wystarczających ilościach, z wyjątkiem:

1) podróży trwającej krócej niż 12 godzin;

2) podróży piskląt trwającej krócej niż 24 godziny, pod warunkiem że zakończy się ona w ciągu 72 godzin po wylęgu.

§ 24.1. Do transportu kotów i psów stosuje się odpowiednio przepisy § 10—13, § 14 ust. 2, § 15 ust. 1 i 2, § 19 pkt 2 i 3, § 20 pkt 1—3, 6 i 7, § 21 i 22.

2. Samice w rui oddziela się od samców.

3. Psy i koty podczas transportu powinny być karmione zgodnie z pisemnymi instrukcjami, z tym że:

1) odstępy w karmieniu nie mogą przekraczać 24 godzin;

2) odstępy w pojeniu nie mogą przekraczać 12 godzin.

§ 25. 1. Do transportu ptaków i ssaków nie wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 1 lit. a—c, zwanych dalej „ptakami i ssakami”, stosuje się odpowiednio przepisy § 10, 12—14, 15 ust. 1 i 2, § 17, 19, 20 pkt 1—3 i 7 oraz § 21 i 22.

2. Środki uspokajające mogą być podawane ptakom i ssakom jedynie w wyjątkowych okolicznościach i tylko pod bezpośrednim nadzorem lekarza weterynarii. Szczegółowa informacja o podaniu tych środków powinna być zamieszczona w dokumentach towarzyszących zwierzęciu do miejsca przeznaczenia.

3. Wejście do środka transportu przewożącego ptaki lub ssaki powinno być opatrzone informacją o rodzaju lub gatunku umieszczonych w nim zwierząt oraz zawierać odpowiednie ostrzeżenie, takie jak: „zwierzęta dzikie”, „zwierzęta bojaźliwe”, „zwierzęta niebezpieczne”.

4. Ptakom i ssakom zapewnia się opiekę zgodną z instrukcjami zamieszczonymi w dokumentach towarzyszących.

5. Przed załadunkiem ptaków lub ssaków powinien być zapewniony odpowiedni czas na przygotowanie zwierząt do wysyłki, w trakcie którego, w razie potrzeby, będą one stopniowo umieszczane w kontenerach.

6. Ptaki i ssaki nie powinny być umieszczane w pobliżu żywności ani w miejscach, do których mają dostęp osoby nieupoważnione.

7. Ptaków i ssaków należących do różnych gatunków nie umieszcza się w tym samym kontenerze.

8. Ptaków lub ssaków należących do tego samego gatunku nie umieszcza się w jednym kontenerze, jeżeli zwierzęta te są do siebie nastawione wrogo.

9. W ścianach kontenerów zapewnia się dodatkową wentylację w postaci otworów w ścianach, o wielkości zapobiegającej kontaktowi ptaków lub ssaków z osobami manipulującymi kontenerami oraz zranieniu zwierząt.

10. Do ścian, sklepień i podstaw kontenerów przewożących ptaki lub ssaki powinny być przymocowane konstrukcyjnie elementy uniemożliwiające bezpośrednie zestawianie kontenerów i zapewniające swobodny dopływ powietrza.

§ 26. Ptaki podczas transportu powinny być trzymane w półmroku.

§ 27. Zwierzęta jeleniowate nie powinny być przewożone w czasie wzrostu poroża.

§ 28. Kontenery, w których są przewożone ssaki morskie, nie powinny być zestawiane na siebie. Stałą opiekę nad tymi zwierzętami podczas transportu powinien sprawować konwojent posiadający odpowiednie kwalifikacje.

§ 29.1. Inne zwierzęta kręgowce oraz zwierzęta bezkręgowce powinny być transportowane w kontenerach zapewniających bezpieczeństwo, odpowiednią przestrzeń i warunki, a w szczególności: wentylację, temperaturę, zaopatrzenie w wodę i tlen — właściwe dla transportowanych gatunków zwierząt.

2. Transport drogą lotniczą zwierząt, o których mowa w ust. 1, powinien odbywać się z uwzględnieniem wymagań określonych w § 22 pkt 1.

§ 30.1. Zwierzęta objęte Konwencją o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem, sporządzoną w Waszyngtonie dnia 3 marca

1973 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 27, poz. 112 oraz z 2000 r. Nr 66, poz. 802), powinny być transportowane zgodnie z postanowieniami tej konwencji.

2. Transport drogą lotniczą zwierząt, o których mowa w ust. 1, powinien odbywać się z uwzględnieniem wymagań określonych w § 22 pkt 1.

Rozdział 4

Maksymalny czas podróży zwierząt kopytnych,

częstotliwość i czas trwania obowiązkowych postojów (przerw w podróży)

§ 31.1. Czas podróży zwierząt kopytnych środkami transportu drogowego, kolejowego i drogą wodną nie powinien przekraczać 8 godzin.

2. Czas, o którym mowa w ust. 1, może być wydłużony, jeżeli zostały spełnione następujące warunki:

1) środek transportu jest wyposażony w:

a) system wentylacyjny, który daje możliwość utrzymania temperatury wewnętrznej niezależnie od temperatury zewnętrznej,

b) przenośne panele umożliwiające podział na zagrody,

c) przyłącza do dostarczania wody w czasie postojów;

2) na podłodze środka transportu znajduje się dostateczna ilość ściółki;

3) konwojent przewozi wystarczającą ilość paszy na czas transportu;

4) zapewniono bezpośredni dostęp do zwierząt.

3. Jeżeli czas podróży w transporcie drogowym zwierząt kopytnych będzie przekraczał 8 godzin, powinny zostać spełnione dodatkowe wymagania określone w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

4. Jeżeli czas podróży w transporcie drogowym zwierząt kopytnych będzie przekraczał 8 godzin, powinny zostać spełnione dodatkowe wymagania dotyczące środków transportu drogowego, określone w rozporządzeniu nr 411/98/WE z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie dodatkowych norm ochrony zwierząt obowiązujących w pojazdach drogowych, używanych do przewozu zwierząt w czasie dłuższym niż osiem godzin (Dz. Urz. WE L 52 z 21.2.1998, str. 8).

§ 32. Jeżeli środek transportu drogowego spełnia dodatkowe wymagania, obowiązuje następujący maksymalny czas podróży zwierząt kopytnych, częstotliwość ich karmienia i pojenia oraz częstotliwość i czas trwania obowiązkowych postojów (przerw w podróży):

1) nie odsadzone cielęta, jagnięta, koźlęta i źrebięta będące na diecie mlecznej oraz nie odsadzone prosięta po 9 godzinach transportu powinny mieć zapewnioną co najmniej godzinną przerwę na pobranie wody i karmy, po upływie której mogą być transportowane kolejne 9 godzin;

2) świnie mogą podróżować maksymalnie 24 godziny, jeśli środki transportu, w których przewozi się trzodę chlewną, są wyposażone w zbiorniki wody o wystarczającej pojemności, tak aby świnie mogły pić wodę w czasie transportu;

3) zwierzęta jednokopytne, z wyjątkiem „koniowatych zarejestrowanych”, w rozumieniu ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz. U. z 2002 r. Nr 207, poz. 1762), mogą być przewożone maksymalnie 24 godziny, muszą jednak co 8 godzin dostawać wodę i karmę;

4) pozostałe zwierzęta kopytne po 14 godzinach transportu powinny mieć zapewnioną co najmniej godzinną przerwę na pobranie wody i karmy, po upływie której mogą być transportowane kolejne 14 godzin.

§ 33. Przepisy § 31, z wyjątkiem przepisów o obowiązkowych postojach (przerwach w podróży), stosuje się do transportu kolejowego zwierząt kopytnych.

§ 34. 1. Przepisy § 31, z wyjątkiem przepisów o maksymalnym czasie podróży i obowiązkowych postojach, stosuje się do transportu zwierząt kopytnych drogą wodną.

2. Jeżeli w transporcie morskim liniami regularnymi, łączącymi bezpośrednio dwa porty Rzeczypospolitej Polskiej, porty lub port Rzeczypospolitej Polskiej z portem Unii Europejskiej, zwierzęta kopytne są przewożone bez wyładunku w pojazdach załadowanych na statek, to powinny mieć zapewniony 12-godzinny odpoczynek po wyładunku w porcie docelowym lub w

najbliższej okolicy portu, chyba że czas podróży morskiej nie jest dłuższy niż ustalony jako maksymalny w § 31 albo 32.

§ 35. 1. Maksymalny czas podróży zwierząt kopytnych może być przedłużony, jeżeli transport do miejsca przeznaczenia zakończy się w ciągu kolejnych 2 godzin.

2. Po upływie czasu podróży zwierzęta kopytne powinny być wyładowane, napojone i nakarmione oraz mieć zapewniony okres odpoczynku nie krótszy niż 24 godziny.

Rozdział 5

Sposób postępowania ze zwierzętami, które zachorowały lub padły w czasie transportu

§ 36. 1. W razie ujawnienia choroby, zranienia albo padnięcia transportowanego zwierzęcia, konwojent zwierząt niezwłocznie zawiadamia o tym przewoźnika.

2. Przewoźnik niezwłocznie zawiadamia lekarza weterynarii, którego siedziba znajduje się najbliżej miejsca, w którym zatrzymał się lub może zatrzymać się środek transportu.

3. Zwierzęta, które zachorują albo zostaną zranione podczas transportu, powinny otrzymać niezwłocznie pierwszą pomoc. Lekarz weterynarii podejmuje decyzję o poddaniu chorych zwierząt właściwemu leczeniu weterynaryjnemu albo ubojowi „z konieczności” w sposób, który nie spowoduje niepotrzebnego cierpienia zwierząt.

4. Lekarz weterynarii określa, zgodnie z odrębnymi przepisami, sposób postępowania ze zwierzętami padłymi w czasie transportu.

Rozdział 6

Zasady tworzenia i funkcjonowania punktów etapowych

§ 37.1. W celu zapewnienia zwierzętom odpoczynku po upływie maksymalnego czasu podróży, przewoźnicy powinni korzystać z punktów etapowych.

2. Utworzenie i prowadzenie punktu etapowego lub innego miejsca odpoczynku zwierząt wymaga spełnienia warunków weterynaryjnych określonych w przepisach dotyczących zdrowia zwierząt.

3. Utworzenie i prowadzenie punktu etapowego przeznaczonego do przetrzymywania zwierząt kopytnych wymaga dodatkowo spełnienia warunków określonych w załączniku nr 4 do rozporządzenia.

4. Miejsca gromadzenia zwierząt, w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z późn. zm.3)), mogą być zatwierdzone przez powiatowego lekarza weterynarii jako punkty etapowe, jeżeli:

1) spełniają wymagania określone w załączniku nr 4 do rozporządzenia;

2) pomieszczenia tych miejsc będą w danym okresie czasu wykorzystywane wyłącznie w tym celu;

3) nie będą wykorzystywane jednocześnie jako punkty skupu zwierząt kopytnych.

5. Warunki utworzenia i działania punktów etapowych przeznaczonych do przetrzymywania zwierząt kopytnych oraz warunki zatwierdzania przez powiatowego lekarza weterynarii miejsc gromadzenia zwierząt jako punktów etapowych określają przepisy rozporządzenia nr 1255/97/EWG z dnia 25 czerwca 1997 r. dotyczącego kryteriów wspólnotowych dla punktów etapowych oraz zmieniającego plan trasy określony w załączniku do dyrektywy 91/628/EWG (Dz. Urz. WE L 174 z 2.7.1997, str. 1)4).

Rozdział 7 Przepisy końcowe

§ 38. Przepisy § 31 ust. 3, § 37 ust. 3 i 4 oraz załączników nr 3 i 4 do rozporządzenia tracą moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

§ 39. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia, z tym że przepisy § 31 ust. 4 oraz § 37 ust. 5 wchodzi w życie z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej.5).

Minister Infrastruktury: w z. A. Piłat

3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 29, poz. 320, Nr 123, poz. 1350 i Nr 129, poz. 1438, z 2002 r. Nr 112, poz. 976 oraz z 2003 r. Nr 52, poz. 450, Nr 122, poz. 1144 i Nr 165, poz. 1590.

4) Ze zmianą Dz. Urz. UE L 151 z 19.6.2003, str. 21.

5) Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 czerwca 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad i warunków transportu zwierząt (Dz. U. Nr 86, poz. 552), które na podstawie art. 6 ustawy z dnia 6 czerwca 2002 r. o zmianie ustawy o ochronie zwierząt (Dz. U. Nr 135, poz. 1141) utraciło moc z dniem 29 września 2003 r.